

2. La terra vomita

—Bona nit. Obrim el Telenotícies vespre d'avui amb una informació d'última hora —va començar la presentadora—. Des de primera hora de la tarda, estan succeint fenòmens molt estranys arreu del món. Els corrents marins han alterat el seu recorregut habitual i en alguns indrets, es formen onades de més de quatre metres d'altura. El més intrigant són les tones i tones de brossa que es van acumulant a les platges de tot el planeta. A hores d'ara, se'n desconeixen les causes. Un equip científic internacional ho està estudiant. De moment, s'ha declarat l'estat d'alerta marítim i es recomana, per precaució, no sortir a navegar ni accedir a les platges mentre duri el temporal.

—Has sentit, mare? —va cridar exaltat, en Maiol—. Corre, vine! Mira què està passant!

—Què passa que crides tant? —va fer la mare, atabalada per les presses del seu fill.

—El mar està vomitant tota la brossa que tenia dins! —li va explicar en Maiol—. Ho veus?

A l'informatiu de mitjanit seguien parlant del mateix, el mar seguia arrossegant plàstics i brossa, omplint platges senceres. La preocupació era creixent.

L'endemà al matí, tot just llevar-se, tothom va córrer a escoltar les notícies. Tant a la ràdio com a la tele, explicaven el mateix. Cap a les 5 de la matinada, els mars i els oceans havien recuperat la normalitat, però ara, eren els rius els que expulsaven la brutícia de les seves aigües als marges.

—El més sorprenent —deia un periodista de la ràdio local— és que, entre tanta brossa, no hi hagi ni un peix ni cap animal marí atrapats. És un misteri, però sembla que el mar ha expulsat només el que l'embrutava. I amb els rius, passa exactament el mateix. Ni un peix fora de l'aigua, ni un peix!

Els mitjans de comunicació informaven sobre reunions i comissions que els governs de molts països convocaven per trobar una solució a tota aquella brossa. Alguns especialistes en reciclatge aportaven idees per transformar-la en material de construcció, en teixits superresistents, combustible... i una pila de coses que feia temps que proposaven i mai ningú no els havia fet prou cas.

Alguns, així d'amagatotis, van intentar tornar la brossa al mar... però de seguida es van adonar que allò era impossible, les onades escopien tot el que hi llençaven, amb força.

A part de les imatges d'aquelles platges que semblaven abocadors, tant els diaris com la tele mostraven vídeos i fotografies del fons marí. Els prats de posidònia lluien d'un verd esplèndid, els esculls de coral es recuperaven enmig de bancs de peixos nedant per aigües cristal·lines. Els dofins, les orques i les balenes saltaven contentes per la superfície de mars i oceans. Tot era vida i alegria, dins l'aigua. Fins i tot, les tortugues marines semblava que somreien.

En una connexió amb l'estació espacial internacional, els astronautes comentaven que des de l'espai exterior es podien observar les deixalles acumulades a les platges i que el planeta turquesa, es veia més blau que mai.

—Des d'aquí on som —explicava una astronauta, flotant sense gravetat des de l'estació—, les fronteres entre països no es veuen. La terra és tota una, l'aigua és la

Júlia Prunés Massaguer · www.contesperaprendreaser.blogspot.com

mateixa per a tothom, igual que l'aire que s'hi respira i també els camps, els boscos i les muntanyes. La terra és casa nostra, de tots i de totes, i cal que la cuidem si volem viure-hi molts anys més. Des d'aquí on som nosaltres, es veu tan clar!

En Maiol escoltava amb atenció, observant fascinat l'esfera terrestre que els astronautes assenyalaven, enmig del negre espai, a través de les finestres de l'estació espacial.

—Hem de fer-hi alguna cosa! —va exclamar, de sobte.

—Què dius, amor? —li va preguntar la mare que estava llegint, a l'estudi.

—Doncs que ens toca a les persones solucionar aquest problema! —es va explicar en Maiol—. Que la terra no és només casa nostra, també hi viuen els ocells, les formigues, els tigres i els lleons, les granotes, les orques, els peixos... i ells no en tenen cap culpa!

No els va costar gaire, de seguida van descobrir, per internet, que hi havia un munt de gent que s'estava organitzant. Es trobaven a les platges i ajudaven a classificar les deixalles en uns contenidors enormes, que després uns camions s'enduien per reciclar o incinerar.

En un contenidor hi anaven les ampolles i envasos de plàstic, un altre era per a les llaunes i els brics, en un altre, tota mena de plàstics, sobretot, les bosses de supermercat. N'hi havia, també, per a metalls i, uns altres, de més petits, per deixar-hi els globus, les gomes i tot el que s'hi assemblés.

Un grup d'ecologistes van explicar al Maiol i a la seva mare com n'arribaven a ser de perillosos els globus i els plàstics en general, per als ocells, les tortugues i la majoria d'animals aquàtics. Perquè els confonien i se'ls menjaven pensant-se que eren meduses o peixos més petits. Llavors, es morien intoxicats o de gana, amb la panxa tan plena de plàstic que no els hi cabia res més. Mare i fill van pensar amb tots aquells globus que, un dia, van deixar volar cap al cel, amb els desitjos de tots els nens i les nenes de l'escola lligats en un cordill... Quants d'aquells globus devien haver anat a parar a la panxa d'una balena, d'un peix o d'un ocell? De cop i volta, ja no ho van trobar tan bonic allò que havien fet, i es van comprometre a explicar-ho a tothom perquè ningú ho repetís.

—El planeta ens està parlant —deia un noi, en nom del grup ecologista, en una entrevista—. Ens ha tornat tota la brossa que hem estat amagant sota l'aigua dels rius i del mar. No n'hi ha prou amb recollir-la i reciclar-la. A partir d'ara, haurien de canviar moltes coses que només depenen de nosaltres. Ha arribat l'hora de ser més responsables.

En Maiol l'escoltava entusiasmat. Les tasques de neteja i reciclatge van durar uns mesos, i ell i la seva mare hi van dedicar tots els caps de setmana i part de les vacances. I també, van començar a col·laborar amb una associació ecologista i explicaven, sempre que podien, com cuidar del planeta i de tots els éssers vius que hi conviuen.